

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. A/2013/0138 van 9 april 2013
in de zaak 2010/0193/A/3/0178

In zake:

de heer [REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Gerald KINDERMANS
kantoor houdende te 3870 Heers, Steenweg 161
bij wie keuze van woonplaats wordt gedaan

verzoekende partij

tegen:

het college van burgemeester en schepenen van de stad **SINT-TRUIDEN**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Maarten BOSTYN
kantoor houdende te 3500 Hasselt, Hazelarenlaan 50

verwerende partij

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering ingesteld bij aangetekende brief van 6 februari 2010 strekt tot de vernietiging van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Sint-Truiden van 22 december 2009, waarbij geweigerd wordt om het pand waarvan de verzoekende partij het vruchtgebruik heeft op te nemen in het vergunningenregister.

Het betreft een perceel gelegen te [REDACTED] en met kadastrale omschrijving [REDACTED].

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 16 juni 2010, waar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Kamervoorzitter Filip VAN ACKER heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Gerald KINDERMANS die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Maarten BOSTYN die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009, zijn toegepast.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de VCRO hebben betrekking op de tekst van deze artikelen, zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de voorliggende vordering.

III. FEITEN

Op niet nader gekende datum dient de verzoekende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Sint-Truiden een aanvraag in voor de opname van zijn pand in het vergunningenregister “als vergund geacht”.

Het perceel is, zo blijkt uit de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 5 april 1977 vastgestelde gewestplan ‘St. Truiden-Tongeren’, gelegen in woongebied met culturele, historische en/of esthetische waarde.

Het perceel is eveneens gelegen binnen de grenzen van het op 8 december 1951 goedgekeurd bijzonder plan van aanleg nr. 8, ‘[REDACTED]’. Het perceel is niet gelegen binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

De verwerende partij beslist op 22 december 2009 de registratiebeslissing te weigeren aan de verzoekende partij en overweegt hierbij het volgende:

“
...
Het college van burgemeester en schepenen laat u weten dat het pand, gelegen [REDACTED], niet als vergund kan beschouwd worden. Het zal dan ook zo opgenomen worden bij de opmaak van het vergunningenregister. Voor betwistingen inzake een vergunningenregister kan u contact opnemen met de Raad voor vergunningbetwistingen, Phoenixgebouw, Koning Albert II-laan 19 te 1210 Brussel.
...”

Dit is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

De bestreden beslissing werd met een ter post aangetekende brief van 7 januari 2010 betekend aan de verzoekende partij. De vordering van de verzoekende partij werd ingediend met een ter post aangetekende brief van 6 februari 2010 en is derhalve tijdig.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de verzoekende partij

De verzoekende partij is de aanvrager van de registratiebeslissing en beschikt bijgevolg conform artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 1° VCRO over het rechtens vereiste belang.

C. Ontvankelijkheid wat betreft het voorwerp van de vordering

Standpunt van de partijen

De verzoekende partij omschrijft het voorwerp van haar vordering als volgt:

“ ...
de bestreden beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Sint-Truiden dd. 22 december 2009, meegedeeld bij schrijven van 22 december 2009 en verstuurd op 7 januari 2010 aan de raadsman van verzoeker te vernietigen en opnieuw rechtdoende, te zeggen voor recht dat het college van burgemeester en schepenen van de stad Sint-Truiden dient over te gaan tot opname in het vergunningenregister van de stad Sint-Truiden van het onroerend goed, gelegen te ■■■■■, met als kadastrale omschrijving ■■■■■ op te nemen in het vergunningenregister als hebbende een wettelijk vermoeden van vergunning, en dit op grond van art. 4.2.14 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.
...”

Beoordeling door de Raad

De verzoekende partij vraagt in eerste instantie de vernietiging van het bestreden besluit. Dit verzoek is, gelet op artikel 4.8.1, tweede lid VCRO, vanzelfsprekend ontvankelijk.

In zoverre echter de verzoekende partij aan de Raad vraagt te zeggen ‘dat het college van burgemeester en schepenen van de stad Sint-Truiden dient over te gaan tot opname in het vergunningenregister van de stad Sint-Truiden van het onroerend goed, gelegen te ... op te nemen in het vergunningenregister als hebbende een wettelijk vermoeden van vergunning, en dit op grond van art. 4.2.14 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening’, stelt de Raad vast dat dit onderdeel van het verzoek manifest onontvankelijk is.

De Raad heeft immers, als administratief rechtscollege, enkel een annulatiebevoegdheid, waarbij hij tot vernietiging zal overgaan indien hij na een legaliteitstoets vaststelt dat de bestreden beslissing onregelmatig is (artikel 4.8.3, §1 VCRO).

Ook de aan de Raad toegekende opportuniteitstoets van de kennelijke onredelijkheid of onzorgvuldigheid van de toetsing, door de overheid, aan de goede ruimtelijke ordening (artikel 4.8.3, §2 VCRO), verleent aan de Raad niet de bevoegdheid om zelf een vergunning toe te kennen of om aan een overheid een injunctie te geven een positieve beslissing te nemen.

V. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging – Enig middel

A. Enig middel

Standpunt van de partijen

1.

In een enig middel roept de verzoekende partij de volgende schendingen in:

“ ...

Het middel is gebaseerd op de schending van art. 4.2.14 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening en op de schending van art. 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en op de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en meer in het bijzonder het materieel motiveringsbeginsel;

...

En doordat alle overheidsbeslissingen grondig gemotiveerd dienen te worden, terwijl in casu geen enkele motivering werd weerhouden door het college van burgemeester en schepenen van Sint-Truiden;

...

Met betrekking tot de motivering valt op te merken dat het college van burgemeester en schepenen in de brief die werd meegedeeld op 22 december 2009 en verstuurd op 7 januari 2010 op geen enkele wijze enige motivering geeft voor de door haar genomen beslissing.

Er wordt zelfs in de brief niet meegedeeld op welke datum exact het college van burgemeester en schepenen deze beslissing heeft genomen, zodat verzoeker genoodzaakt is ervan uit te gaan dat deze werd genomen op 22 december 2009, datum van het opstellen van de brief in kwestie, die evenwel slechts verstuurd werd naar de raadsman van verzoeker op 7 januari 2010.

Er wordt op geen enkel ogenblik in de bestreden beslissing gemotiveerd aan de hand van duidelijke juridische argumenten die gebaseerd zijn op feitelijke gegevens op welke grond het college van burgemeester en schepenen tot haar conclusie is gekomen.

...

De motiveringsplicht houdt ook in dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen in de beslissing zelf moeten terug te vinden zijn.

Een administratieve beslissing dient ook te voldoen aan de formele of uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Met deze wet wordt de van oudsher bestaande materiële motiveringsplicht van het bestuur aangevuld met een formele motiveringsplicht.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis

wordt medegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing genomen werd.

...

In ieder geval kan in voorliggend geval zonder enige twijfel gesteld worden dat de precieze, juiste, pertinente volledige, duidelijke en niet tegenstrijdige motieven noch uitdrukkelijk noch nauwkeurig worden vermeld maar duidelijk afwezig zijn.

Het bestreden besluit schendt dan ook de motiveringsplicht.

...”

2.

De verwerende partij antwoordt hierop als volgt:

“...

De verzoeker heeft talrijke contacten gehad met de stadsdiensten en de bevoegde politici. Hij heeft de administratie jarenlang bestookt met brieven door hemzelf en zijn raadsman. Uit de verschillende brieven blijkt dat verzoeker wel degelijk op de hoogte is van het standpunt van de stad en de motivatie daaromtrent. In de laatste beslissing wordt verwezen naar alle voorgaande beslissingen en motivatie hieromtrent. De stad meent hiermee voldaan te hebben aan haar motiveringsplicht.

...”

Beoordeling door de Raad

Bestuurshandelingen moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn. Hieruit volgt dat de juridische en de feitelijke overwegingen die de beslissing verantwoorden in de beslissing zelf moeten opgenomen zijn.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing geen enkele juridische en feitelijke overwegingen vermeldt welke aan de beslissing ten grondslag liggen. De bestreden beslissing maakt geen enkele melding van de toegepaste reglementering, laat staan van de van toepassing zijnde artikelen waarop de beslissing wordt gesteund.

Het niet vermelden van de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen maakt een flagrante schending uit van de formele motiveringswet.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het beroep wordt in de aangegeven mate ontvankelijk en gegrond verklaard.
2. De Raad vernietigt de beslissing van de verwerende partij van 22 december 2009, waarbij wordt geweigerd het pand waarvan de verzoekende partij het vruchtgebruik heeft op een perceel gelegen te [REDACTED] en met kadastrale omschrijving [REDACTED] op te nemen in het vergunningenregister.

De Raad beveelt de verwerende partij een nieuwe beslissing te nemen over de aanvraag van de verzoekende partij en dit binnen een termijn van 3 maanden te rekenen vanaf de betekening van het huidige arrest.

3. De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 9 april 2013, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, derde kamer, samengesteld uit:

Filip VAN ACKER, voorzitter van de derde kamer,

met bijstand van

Katrien VISSERS, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de derde kamer,

Katrien VISSERS

Filip VAN ACKER